

[Niels Andersen.]

ling, at nedsætte skatterne med 250 mill. kr., og herudover tilstræber man at afbetale ekstraordinært på gælden. Hvad vil nu det betyde? At man afbetaler på gælden, vil i længden betyde, at man også kommer frem til mindre skattebyrde.

I denne forbindelse vil jeg gerne erindre om, at statens rentekonto i de sidste 4 år er undergået en udvikling, der for så vidt taler sit eget tydelige sprog. I 1957-58 var der på statens rentekonto et underskud på 72,9 mill. kr., i 1960-61 vil der på denne konto blive et overskud på 26,7 mill. kr. Dette taler jo sit eget sprog om den udvikling, der er på dette område, og det er dog klart, at hvis man kan afvikle gælden yderligere, således at der kan blive et større overskud på rentekontoen, er det givet, at der på denne måde vil blive skabt mulighed for en lettelse af skattebyrden.

Det er vel helt naturligt, at man også i gode tider som i de sidste år konsoliderer sig så meget som muligt, altså afbetaler på sin gæld. Det er helt overensstemmende med det, man ville gøre, hvis det drejede sig om ens egen husholdning, sådan at man, hvis der kommer dårligere tider igen, er bedre rustet og er i stand til at optage lån, hvis det skulle blive nødvendigt. Det er helt naturligt at handle således i stedet for at gennemføre en ekstraordinær skattelettelse, som i sig selv ville være inflationsskabende.

Hvad angår den diskussion, der i øvrigt er om statens overskud, synes jeg, det er meget betegnende, at man fortsat fra venstres og konservativ side omtaler statens drifts- og anlægsbudget, når man taler om statens overskud. Der hævder man at der er et overskud på 840 mill. kr., og det er rigtigt. Men man kan ikke nøjes med at tale om drifts- og anlægsbudget, man må tale om statens samlede finanser, d. v. s. at man skal tage kapitalbudgettet med, og hvis man gør det, er der ikke tale om et overskud af den størrelsesorden, der her nævnes. Det er for så vidt at foregøgle befolkningen noget forkert, når man prøver at fortælle, at der er et overskud på 840 mill. kr. Det er der faktisk ikke. Der var ved slutningen af finansåret 1959-60 et overskud på ca. 250 mill. kr., og man kan jo kun glæde sig over, at der for så vidt er så god orden i landets økonomi, at man har

kunnet konstatere dette faktiske overskud i stedet for det, der så ofte har foreligget, nemlig et finansieringsbehov. Det skulle vel ikke være nogen skade til, om det blev almindelig skik, at vi ved afslutningen af et finansår kunne konstatere et overskud og dermed orden i landets økonomi, og således at man kunne få et klart billede af, hvad det var forsvarligt at lette skatten med.

Så er der en ting mere, som man må erindre, når man taler om skattepolitik. Man skælder ud over, at skatten i de sidste år er øget med meget store beløb. Det skal blankt indrømmes, at det er rigtigt, at den er øget i kroner og øre, men hvorfor? Er det, fordi der er vedtaget nye udgiftkrævende love? Nej, det er det ikke; det er, fordi der er en mængde love, som automatisk kræver flere kroner af de offentlige kasser år efter år. Disse udgiftkrævende love er i meget vid udstrækning vedtaget med venstres og de konservatives stemmer. Man skal huske på, at skatten er kun skyggen af udgiftslovene. Man må erindre, at når man giver sin tilslutning til udgiftslove, kommer der en regning efter vedtagelsen af dem, og disse udgiftslove har venstre og de konservative i høj grad medansvar for. Jeg kunne i denne forbindelse ønske at stille dette spørgsmål til de to partiers ordførere: hvad er det for udgiftkrævende love, I angriber os så stærkt for i den agitation, der føres? Hvad er det, der er vedtaget i disse 3 år og i det år, vi taler om her, som betyder, at vi har øget udgifterne betydeligt?

De udgiftslove, der er kommet, har været en regulering af folkepensionen, som der har hersket enighed om; det har været vedtagelsen af bygning af to statshavne, som der også har været enighed om; på andre områder har der været enighed om de forholdsvis få udgiftslove, der er vedtaget i denne periode, love, som medfører en stadig stigende udskrivning. Det er i høj grad de love, som hører ind under det sociale område, f. eks. folkepensionen, der automatisk øger udgiften år for år i kroner og øre. Jeg siger ikke dette for at angribe folkepensionen, kun for at belyse, at der er love, som automatisk kræver flere kroner år efter år. Disse love har venstre og de konservative været med til at vedtage, og man kan ikke angribe os for, at skatte-